Felhígított igazság – a mennyei mérce alatti élet

Az egyik legalattomosabb lelki veszély a bűnhöz szokott vallásos ember hajlama arra, hogy felhígított igazságmércét alkosson magának, és így fenntartsa azt az illúziót, hogy az üdvösség útján jár. Ahelyett, hogy Isten igazságára tekintene, és ehhez az abszolút mércéhez igazodna, újraértelmezi, mit jelent „hívőnek lenni", és egy kényelmes változatot választ, amely nem kíván lemondást, valódi megtérést és mélyreható változást. Ezt az önámítást táplálja az Írások ismeretének hiánya, pedig az Írásokban nyilatkozik meg Isten terve: hogy az embert Krisztus teljességének nagykorúságára juttassa. „Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fia hitének és megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére." *(Efézus 4:13)*

A legtöbben üdvösségük reménységét kizárólag Isten irgalmára alapozzák, és nem értik, hogy ez az irgalom nem mentség arra, hogy változatlanok maradjunk, hanem Istentől kapott lehetőség az átformálódásra. Az a gondolkodás, hogy „Isten irgalmas, tehát üdvözülök, akárhogy élek is", figyelmen kívül hagyja, hogy Isten irgalmához mindig hozzátartozik a szentségre való elhívás. Ahelyett, hogy a kegyelmet támasznak látná, amely felemeli Krisztus nagykorúságáig, az ember a lelki megrekedés igazolására használja. Így már nem átformált életet keres, csupán érzelmi vigasztalást.

Az Írás megmutatja, hogy Isten kegyelme nem arra való, hogy lelki kényelemben tartson bennünket, hanem hogy megtérés által átformált életre vezessen: „Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, arra tanítván minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen és igazán és szentül éljünk e jelenvaló világban." *(Titusz 2:11–12)* Ha félreértjük, a kegyelem ürüggyé válik arra, hogy kitérjünk a bűnnel való szembenézés, az önmegtagadás és a megszentelődés fájdalmas, de szükséges folyamata elől.

Ez a hozzáállás az igazság felhígított változatát szüli, amelyben az ember fenntartja magának a jogot, hogy eldöntse:

- **Mely bűnök súlyosak, és melyeket lehet eltűrni**

- **Életének mely területein kell változtatni, és mi maradhat változatlan**

Ez az önigazolás finom formája, amelyben a bűnt kicsinyítik, a lelkiismeretet pedig mások tetteivel való összehasonlítással nyugtatják meg, nem Isten mércéjéhez mérve. Az olyan bűnöket, mint a részegség, a paráznaság vagy a dohányzás, könnyű súlyosnak és elítélendőnek felismerni. A felhígított mérce azonban akkor mutatkozik meg, amikor más – rejtettebb vagy társadalmilag elfogadott – bűnöket figyelmen kívül hagynak, kicsinyítenek vagy eltűrnek. Ez a hozzáállás a tiszta élet illúzióját kelti, valójában azonban hamis igazságot takar, amely emberi szempontokra épül, nem Isten mércéjére.

Isten elhívása világos: „Keressétek először Istennek országát és az ő igazságát.” *(Máté 6:33)* Ez nem válogatós erkölcsösségre szóló meghívás, hanem magasrendű, Krisztus példája szerint élt életre. Nem néhány külső igazításról vagy vallásos gesztusról van szó, hanem gyökeres átformálódásról, Isten mennyei mércéje szerint. A valódi igazság nem viszonylagos: Isten igazsága ez – abszolút, szent és változhatatlan. Nem igazodik az ember ízléséhez, hanem arra hívja az embert, hogy ő igazodjon Isten jelleméhez.

Csak ha erre az abszolút igazságra törekszünk, lehetünk méltók arra, hogy „polgártársai legyünk a szenteknek, és házanépe az Istennek”: „Azért immár nem vagytok idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek.” *(Efézus 2:19)* Isten igazságának fényében nemcsak a nyilvánvaló bűnök tekintetében kell megvizsgálnunk magunkat, hanem azokéban is, amelyeket a magukat Istentől születettnek tartók többsége elfogad, de amelyek az Ő szemében bűnök maradnak, és méltatlanná tesznek bennünket arra, hogy a szentek polgártársai legyünk.

Példák figyelmen kívül hagyott bűnökre – felhígítottak, de valóságosak, és Isten országában elfogadhatatlanok:

- Az adók és törvényes tartozások megkerülése

- Rágalmazás vagy megszólás

- Féktelen harag

- Testi tartalmak fogyasztása (tévé, internet)

- Strandok és uszodák – a test közszemlére tétele

- Engedetlenség a hatóságokkal szemben (szabálytalan vezetés, a közlekedési szabályok megszegése)

- Puskázás – a másolással szerzett előny is lopás

Az igazsággal ellentétben a bűnben élt élet – még ha vallásos identitás leple alatt is – nyugtalanságot, belső ürességet és elégedetlenséget hoz. Aki hívőnek vallja magát, de továbbra is bűnben él, nem találja meg az Isten által ígért nyugalmat. A bűn nem korlátozódik a látható tettekre, hanem magában foglalja azokat a magatartásokat és döntéseket is, amelyek ellentmondanak Isten jellemének. A valódi igazság nemcsak látszatra tiszta életet kíván, hanem indítékaink és döntéseink mélyén is.

Az egyik ilyen, gyakran elnézett terület a **tisztességtelen haszon** – széles körben elterjedt bűn, amellyel azonban alig néznek szembe. Bár sok helyzetben igazolják, vagy megszokásból szemet hunynak felette, az ilyen haszonszerzés, ha az gyakorolja, aki azt állítja, hogy az igaz Istentől született, súlyosan sérti azt az igazságot, amelyre Krisztus elhív bennünket, és dacol Isten országának igazságával. Sőt, a tisztességtelen élet gyalázatot hoz Isten nevére: „Mert az Istennek neve miattatok káromoltatik a pogányok között” *(Róma 2:24)*.

Ennek a füzetnek a megjelenését az indokolja, hogy a tisztességtelen haszonszerzés jelensége riasztóvá vált, és aggasztóan elterjedt azok körében, akik újjászületettnek tartják magukat. A füzet egyszerre szeretne vészkiáltás lenni és támasz azoknak, akiket abba a tévhitbe ringattak, hogy a tisztességtelen haszon nem súlyos bűn – nem elég súlyos ahhoz, hogy útját állja az igaz Istentől való újjászületésnek.

Sursa: *Felhígított igazság – a mennyei mérce alatti élet* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/felhigitott-igazsag-a-mennyei-merce-alatti-elet